

Părintele Cleopa - profeții neîmplinite

Sfârșitul anului 1998 avea să aducă și sfârșitul pământesc al cunoscutului părinte Cleopa Ilie de la Sihăstria, umplând de tristețe sau compasiune inimile celor ce l-au cunoscut ori i-au fost fii duhovnicești. Născut în anul 1912, în localitatea Sulița, județul Botoșani, el va depune jurământul monahal în 1937, la Mănăstirea Sihăstria. La 27 decembrie 1944 este hirotonit ierodiacon, iar la 23 ianuarie 1945 - ieromonah, de către Episcopul Galaction Cordun, viitorul Mitropolit al Bisericii Ortodoxe de Stil Vechi din România, pe atunci stareț al Mănăstirii Neamț. Odată însă cu revenirea Preasfințitului Galaction la calendarul ortodox și înscăunarea sa ca Mitropolit al Bisericii Ortodoxe de Răsărit (după titulatura de atunci), părintele Cleopa avea să înceapă scrierea dialogurilor imaginare cu „învățăcelul ortodox” - după cum îi plăcea să îl numească pe „interlocutorul” său, publicate în culegerea „Ne vorbește părintele Cleopa”, sub Editura Episcopiei Romanului.

Se spune despre el că știa „să îmbine blândețea cu severitatea, învățăturile cu poveștile”. Ucenicii și urmașii săi i-au croit acea aură de sfințenie forțată, care cu trecerea timpului va scoate la iveală mucavaua din care a fost confecționată. Prima „profeție” neîndeplinită a fost cea legată de venirea vreunui Papă în România: printre „argumentele” împotriva „stiliștilor”, părintele Cleopa folosea și fraza: „Între învinuirile care ni se aduc din partea stiliștilor este și aceea ca prin îndreptarea calendarului iulian noi ne-am dat cu catolicii... dacă ei ne numesc catolici, apoi de ce nu s-a întâmplat cândva să fi venit să slujească împreună cu episcopii noștri și vreun episcop catolic sau papa de la Roma, după cum au venit episcopii și patriarhii Bisericii Rasaritului...” Istoria ce s-a scris în momentul 7-9 mai 1999, odată cu vizita Papei Ioan Paul al II-lea în România - la numai șase luni după moartea părintelui Cleopa -, avea să-i dea acestuia prima contrazicere. A doua contrazicere, mult mai gravă, avea să vină prin cele două evenimente apostate ale anului bisericesc 2008, despre care am vorbit în paginile acestei reviste. Lor se adaugă și săptămânile „de rugăciune ecumenică”, ce spurcă România la începutul fiecărui an.

Activismul părintelui Cleopa

Pe seama părintelui s-au scris cărți și articole laudative, fiind numit cu superlative de genul „cel mai mare duhovnic al României” și alte asemenea. Însă toate relațiile la adresa lui nu sunt suficiente; ele scapă ceva. Acel *ceva* este „misionarismul” din junete al părintelui Cleopa. Prin anii '40 ai secolului trecut, el lua parte la raziile făcute împreună cu alți preoți ai stilului nou și legiuni de jandarmi, intrând abuziv în casele credincioșilor ce erau pârâți că țin calendarul iulian - singurul calendar ortodox. Aceste lucruri, ce nu aveau absolut nimic în comun cu „blândețea” pe care altminteri o propovăduia părintele în discuție, se întâmplau mai cu seamă în Postul Nașterii Domnului după rânduiala străbună, stilul vechi - timp în care „postul” pe stil nou se încheiase deja. Odată intrați în casele oamenilor, sub amenințarea armei, îi forțau pe aceștia, de la mic la mare, să bea lapte sau să mănânce din carnea pe care o aduseseră cu ei acești noi ighemoni. Sunt pline Viețile Sfinților de astfel de tactici și metode de tortură; diferența este că acei de demult își declinau calitatea de păgâni, atunci când se laudau cu idoli lor, pe când aceștia, despre care ne e vorba acum, se numeau pe sine „ortodocși”...

Într-o înregistrare video, intitulată „*Viața în pustie*”, disponibilă la o căutare pe internet, părintele, fără a-și ascunde satisfacția, povestește cum au fost bătuți crunt credincioșii de stil vechi din comuna Boroaia, la intervenția autorităților locale ale vremii, care ceruseră și sprijinul celor din Cernăuți. Am transcris textul de mai jos întocmai cu modul de exprimare al părintelui, de la minutele 02:22 - 04:36 ale înregistrării, sărind însă peste minciunile politice, abil strecurate printre rânduri, prin care se sugerează că mișcarea de rezistență a ortodocșilor tradiționaliști din România s-ar fi organizat sub „protecția” puterii comuniste de atunci (un nonsens uriaș, dacă stăm să ne gândim că închisorile erau pline de monahi și credincioși de stil vechi, arestați tocmai de aceiași comuniști...). Iată în ce grozăvii anticreștine se laudă părintele Cleopa: „*Și când o a găsit ai noștri, o adus elemente de jandarmi de la Cernăuți de-aici, le-o pus la Boroaia: ești pi vechi? - pi vechi*” erau cu

crăvașele (n.ed.: biciuri); și s-o pus cam o jumăta' de kilometru de armată. Treci pe-aicia; le dădea câte-o... „mai ești pi vechi? Treci s-ti botezăm a doua oară” știți... Și-atunci ce-o făcut călugării stiliști, o fugit prin pădure. Poliția căutându-i pi ei a dat de pustnicii vechi saracii; vă spun cum s-o desființat: io am apucat pisti 50 di pustnici aicea; pot să vi-i spun și pi nume... Șî, ei le-au zis „domne' noi n-am venit pentru calendar; noi suntem viniți aici din '20, dinainte de '20, cutare...”. „Nu!” Și i-o arestat pi mulți saracii... Parcă-i văd când o adus trei pustnici, tuamai de la Pârâu Dracului - așa îi zice pârâului... Movila lui Dubău, în iarna pi zapadă desculț; unu' Timotei avea o barbă pân-aici!... de la Prodromu. Unu' Nicodim și unu'... [...] celălalt... Agapie. I-o adus desculț c-o zâs că-s pi vechi; și ei di când lumea n-o ținut pi vechi erau acolo... disculț saracii, iarna i-o adus... Și i-oi bătut un șăf di post, unu' Pașca Neagu; băăi, băieți băi, așela o murit rău... pi mulți i-o scos din pădure...”

Mormântul părintelui Cleopa Ilie, din cimitirul Mănăstirii Sihăstria, județul Neamț

Imediat apoi, părintele vine cu o relatare istorică importantă, dar din păcate nici aici nu mărturisește adevărul întreg. Mai exact, spune că în pădurea de la Movila lui Dubău trăiau 50 de pustnici... care *nu au ținut niciodată calendarul vechi!* Ce enormitate... dacă ei erau veniți acolo dinainte de 1920, **când stilul vechi era stilul Bisericii Ortodoxe a**

României, cum poate părintele Cleopa să nege faptul că acei pustnici urmau calendarul iulian? Cu alte cuvinte, părintele Cleopa „inventează” calendarul gregorian în România, cu câțiva ani înainte ca acesta să se fi introdus.

Părintele Cleopa, față în față cu starețul „stiliștilor”

Începând cu anul 1949, odată cu începutul stăreției sale la Mănăstirea Slatina, părintele Cleopa își începe călătoriile misionare spre Mănăstirea Slătioara, ce abia se întemeiase, în anul 1947, mergând neobosit cale de vreo două „ceasuri apostolești”. Starețul al Mănăstirii Slătioara în acea vreme era Sfântul Glicherie, pe atunci ieromonah. Cei doi au avut lungi discuții pe tema schimbării calendarului vreme de câteva luni, până ce părintele Cleopa, văzând că nu are sorți de izbândă cu „stilistul Glicherie” a început să vină mai

rar. Nu se știe de unde era primită această „ascultare”, la fel cum și scopul vizitelor rămâne neclar. Se poate să fi fost vorba despre o încercare de convertire a întregii obști la stilul nou.

Într-una din ultimele discuții, purtate de părintele Cleopa cu același ton pătimaș și comportându-se în genere de parcă Mănăstirea Slătioara ar fi aparținut de drept Bisericii stilului nou, au fost aduse în discuție argumente astronomice, ignorând canoanele bisericești și hotărârile marilor ierarhi ai Ortodoxiei, legate de calendarul gregorian și Sfintele Paști. Punctul de vedere al ieromonahului Glicherie despre schimbarea calendarului, era, desigur, unul ortodox,

încercând deseori să îl convingă pe părintele Cleopa că **Biserica nu are de-a face cu astronomia, sau că locul ei nu este în Biserică.** Ultima lor discuție, rămasă vie în memoria părinților bătrâni din obștea de la Slătioara, avea să pună capăt acestor vizite. Sfântul Glicherie a spus atunci către părintele Cleopa, grăind cu răbdare și blândețe, însă foarte categoric și neclintit, așa cum făcea ori de câte ori trebuia să mustre

o greșeală: „V-ați făcut de răs cu gregorianismul vostru, în '26 și în '29. Ați făcut Paștile odată cu catolicii și înaintea evreilor. Când ați făcut voi Paștele, și când a venit lumina la Sfântul Mormânt? Spuneți că e rămas în urmă calendarul iulian... Dar, de la Înviere pâna la Duminica Tuturor Sfinților de ce vă folosiți de calendarul iulian? Post mai mic de opt zile, nu s-a mai pomenit până la voi, gregorienii. Sau cum puteți ține sărbătoarea Sfinților Apostoli în săptămâna de harți de după Duminica Tuturor Sfinților? Când împărtășiți creștinii cu Sfintele Taine, când voi de fapt hotărâți un post de 2-3 zile sau numai o noapte? Cum vă puteți spăla de blestemul Sfinților Părinți, care au zis: „Anatema celor care primesc calendarul papist”? Înșelați lumea, și, în loc de calendar papist, îl numiți „calendar iulian îndreptat”. Cum mai puteți vorbi despre Ortodoxie, voi, care sunteți căzuți sub caterisirea Sfințelor Canoane? Și, caterisiți fiind de Canoanele Bisericii, mai lucrați încă și cele Sfinte... pui de papistași, care umblați să înșelați poporul!”. De atunci, nu s-a mai auzit vreodată de părintele Cleopa în vizită pe la Slătioara.

Părintele Cleopa alături de Daniel Ciobotea, actualului Patriarh al B.O.R., căruia i-a fost duhovnic și naș de călugărie

Părintele Cleopa - „vârf de lance” împotriva „stilismului”

Multă vreme, părintele Cleopa a ascuns adevărul credinței, ba, mai mult chiar, l-a renegat, punând mai presus decât orice **ASCULTAREA față de Patriarhie**. Bietul părinte Cleopa, cu tot prestigiul lui de „teolog”, uita că se străduiește să facă ascultare de o ierarhie aproape apostată, pe jumătate catolicizată (și aducem în discuție doar ortodoxia din Ardeal, ce are practici din ce în ce mai asemănătoare cu ale papistașilor - în primul rând, prin greșeala groaznică a săvârșirii „botezului” prin stropire sau turnare, ceea ce este

contrar Canoanelor!). Cu toate că el spunea că „nu există decât o singură Biserică; una, nu o mie” sau „cei ce s-au despărțit de Biserica Apostolească și Sobornicească nu au mântuire”, totuși el se despărțase de ceea ce propovăduia, prin faptul că aparținea de o Biserică ce se întorsese cu fața de la lumina Bisericii Răsăritului, și de la învățatura cea mântuitoare a Sfinților Părinți. Pe vremea când părintele afirma că „*eretici sunt catolicii; ei nu*

au Duh Sfânt, nu au Taine și nu au mântuire”, ortodoxia oficială era deja o pradă râvnită, în care Biserica Apusului începuse să își înfigă colții otrăviți cu erezie, ascunși sub momeala ecumenismului.

Ortodoxia Părintelui Cleopa

Mai apoi, spre sfârșitul vieții, cunoscând greutatea și păgânătatea rătăcirii ecumeniste, nu a muștrat-o cu toată tăria în fața celor ce și-au lăsat mințile robite de ea, ci a folosit cuvinte care dau din loc în loc impresia că și Biserica Ortodoxă, laolaltă cu cea catolică, trebuie să dea dovadă de „smerenie”, în vederea unirii. Dacă problema s-ar fi pus la nivel de individ care vrea să vină la credința adevărată, atunci smerenia era pe deplin justificată: acela își mărturisea rătăcirea și o dădea anatemei, după care mărturisea venirea cu tot sufletul la Credința adevărată. Folosind însă această noțiune cu privire la Bisericile ce caută să se unească, prin ecumenism, părintele Cleopa sugerează, subtil, că Biserica Ortodoxă ar trebui să se pocăiască de oarecare păcate sau lipsuri, ceea ce este o mare rătăcire, fiindcă Biserica, fiind Mireasa lui Hristos, este fără de prihană, și așa va rămâne până la sfârșitul veacurilor, indiferent câte suflete vor mai fi făcând parte dintr-însa.

Redăm mai jos un pasaj edificativ, în care am evidențiat atât cuvintele dubioase, cât și cele care nu numai că nu mustră ecumenismul, ci practic îndeamnă către el. Citatul este redat din culegerea făcută de părintele Ioanichie Bălan, intitulată Convorbiri Duhovnicești II, apărut la Ed. Episcopiei Romanului și Hușilor, 1990, pp. 461-462):

„ - Ce părere aveți despre dialogurile de unire dintre cele două Biserici, Ortodoxă și Romano-Catolică din zilele noastre?

- Unitatea creștină nu stă numai în dialogurile care se fac între Biserici de atâția ani. **Sunt bune și dialogurile, sfătuirile, propunerile unora și ale altora în problema unirii.** Dar să ne aducem aminte de cuvintele Mântuitorului care zice: „*Fără de Mine nu puteți face nimic*” (Ioan 15: 5) (...) După slaba mea putere de înțelegere cred că în această mare lucrare de unire a Bisericilor este mare nevoie de post, de rugăciune, și mai ales de smerenie din toate părțile (...) **Toți membrii Bisericii creștine trebuie să stăruiască în rugăciune către Prea Bunul Dumnezeu pentru unirea tuturor creștinilor** (...) Așadar, de nu vor ajunge Bisericile, Ortodoxă și Catolică, la înțelegere în această privință [se referă la doctrina despre purcederea Duhului Sfânt, și anume controversa în jurul formulei latine *filioque*], atunci nu se va putea face unirea. Într-adevăr, la oameni acest lucru este cu neputință, dar nu și la Dumnezeu. De aceea am zis mai sus că este trebuință din partea **celor două Biserici** de multă rugăciune și post către Prea Înduratul Dumnezeu, ca să lumineze mințile celor ce le conduc, spre a putea ajunge la o **înțelegere comună** în această privință. Fie ca același Prea Sfânt Duh, pentru care nu se pot înțelege, să se îndure cu mila Sa prea mare și să lumineze pe toți care doresc **unirea Bisericilor** apostolice. Să le ajute Dumnezeu a afla calea cea mai bună și mai sfântă în această privință, care ar aduce mare bucurie și mare folos **întregii Biserici** a lui Hristos.”

Fața ascunsă a Părintelui Cleopa

Unii dintre părinții cunoscuți ai Bisericii de stil nou din zilele noastre, mărturisesc și ei unele lucruri mai puțin cunoscute celor ce se lasă amăgiți de „infaibilitatea” părintelui Cleopa, atunci când îl folosesc drept „vârf de lance” împotriva calendarului iulian, și implicit al celor ce îl urmează: „*Părintele Cleopa este*

părintele Cleopa! Un mare duhovnic. Dar eu am pe suflet o sminteală pe care nu pot să nu o spun. Părintele Cleopa i-a umplut de mândrie pe activiștii comuniști. Veneau la el și primeau binecuvântare. Toți făceau cale bătută la el, să primească binecuvântări oficiale. Și ei mergeau și spuneau: «Ei, m-a binecuvântat părintele Cleopa, înseamnă că e mare lucru de capul meu!». Cu harul său, cu credința sa, cu numele său, cred că el ar fi putut să-i facă pe mulți activiști să se rușineze de faptele lor, să se modifice, să fie mai umani. În vremurile alea era bine ca cineva să-i certe pe cei care în societate propovăduiau ateismul, iar în particular veneau la părintele Cleopa să primească binecuvântare pentru faptele lor.” - din cartea „*Părintele Iustin Pârnu și morala unei vieți câștigate*” (Ed. Credința Strămoșească, 2005).

În același cuget: părintele Cleopa și Patriarhul Ecumenic (și ecumenist) Bartolomeu al Constantinopolului (stânga)

Căutați adevărul și veți vedea că părintele Cleopa s-a înșelat - și nu puțin -, atât asupra „stiliștilor”, cât și asupra dreptei credințe, propovăduite de el. Stiliștii nu sunt „rătăciți”, așa cum îi numea el. *Nu trebuie să confundăm smerenia cu neștiința. Neștiința nu este o virtute, ci un păcat, vorbind, bineînțeles, de cele duhovnicești. Atunci ne lăsăm și pe noi rătăciți și suntem de două ori vinovați: întâi, pentru că ne-am călcat conștiința în picioare, atunci când ne striga să cugetăm dumnezeiește, după cum au făcut-o sfinții din toate veacurile; iar al doilea, pentru că nu i-am spus adevărul, în frica Domnului, celui ce ne abătea de la Adevăr.*

Născut în anul 1912, părintele Cleopa a ținut, până la vârsta de 12 ani, sărbătorile după vechiul calendar, alături de părinții lui trupești. Din anii '50 ai secolului trecut și până astăzi, el continuă să smintească generații de oameni, cu sau fără studii teologice, ce își alimentează, din scrierile sale, ura și atitudinea deloc ortodoxă față de Biserica Ortodoxă de Stil Vechi și de credințioșii ei.

T.M.

